

C. RABES KONCERTBUREAU.

Edvard Grieg

KONCERT

Fredag den 24de Oktober 1902 Kl. 8

i Logens Festsal

Mødvirkende: **Fru Nina Grieg og Hr. Arve Arvesen.**

—♦♦♦—

PROGRAM:

1. **Violinsonate** (op. 45, c moll)
  - a) Allegro molto ed appassionato
  - b) Allegretto espressivo alla Romanza
  - c) Allegro animato

Hr. Arve Arvesen og Koncertgiveren.
2. **Romancer.**
  - a) Vær hilset, I Damer
  - b) Nu er Aften lys og lang
  - c) Ragna.
  - d) Mens jeg venter.

Fru Nina Grieg.
3. **Lyriske Stykker** (af op. 71)
  - a) Der var engang —
  - b) Smaatroid.
  - c) Skovstilhed.
  - d) Efterklang.

Koncertgiveren.
4. **Romancer.**
  - a) Gruss.
  - b) Die verschwiegene Nachtigall.
  - c) Lauf der Welt.

Fru Nina Grieg.
5. a) **Humoreske** (gis moll, af op. 6)
 b) **Albumblad** (f dur, af op. 28)
 c) **Bryllupsdag paa „Troidhaugen“** *) (af op. 65)

Koncertgiveren.
6. **Romancer.**
  - a) Borte.
  - b) Vandring i Skoven.
  - c) Til Norge.
  - d) Godmorgen!

Fru Nina Grieg.

Samtlige Kompositioner af Edvard Grieg.
 Koncertflygel af Brødrene Hals' Fabrik fra Haugens Lager.

*) Komponistens Villa ved Bergen.

2 a. Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer
Langs Høisalens Bænke,
Hvad vover jeg farende Svend?
Hvad drister min Fod sig,
Hvad trøster mit Mod sig,
Paa hvad tør min Tanke vel tænke?
At drikke den Vin, som I lader mig
skjenke,
At lægge min Haand i den fangende
Lænke —

Sig: er det ei hovedløs Sag?
I ser mig iaften, I saa mig idag,
At komme og gaa er den Farende Sag.
Saa væver vi Vadmel og lægger det
sammen,
De Store saa godt som de Smaa,
Og danser og synger i Fællig og Gam-
men:
Vi væver det Vadmel og lægger det
sammen
Og lader saa Skytterne gaa.

Hør Tonerne klinge,
Forlad Eders Bænke,
Og følg kun den farende Svend!
Med ham er hver Glæde
Iaften tilstede
Foruden al Arglist og Rænke,
Han fører jer Dans, naar I blot vil be-
tænke,
I fanger ham ikke med Baand eller
Lænke,

Han taaler som Fuglen ei Aag.
I bandt ham for ofte, tilsidst blev han
klog,
Tilgiv ham! men Tanken maa have sit
Sprog.
Saa væver vi Vadmel og lægger det
sammen,
En Skytte er Svenden som faa! —
Hvor herligt at synges i Fællig og Gam-
men:
At væve det Vadmel og lægge det sam-
men,
Og lade saa Skytterne gaa.

Drachmann.

2 b. Nu er Aftenen lys og lang.

Nu er Aftenen lys og lang,
Kom, min Kjærlighed,
Fyld mit glade Bryst med Sang
Ved Havets tavse Bred.
Ved de dæmrende Strande en Pige-flok
Hviler sig ventende ved jeg nok
Paa Elskerens Barkarole.
Klinger, I Strænge! og hjælper mig med
At tage de Piger i Skole.

Hvorfor fik I, kjære Børn,
Disse Øjne, som
Neppe fæstes paa os, før
Strax vi sadler om.
Sad vi forhen tilhøst med den vilde
Jagt,
Føres vi nu, som i Lænker lagt.
Omkring i svermende Drømme,
I gjør Rytteren spag og from
og leder hans Hest ved Temme.

Komme vil forvist den Stund
O, min Kjærlighed!
Da hans blege, bange Mund
Røve vil Jer Fred.
Naar I synkende før Eders Fod ham ser,
Hjælper ei Flugt og Forstillelse mer,
I reiser ham med Eders Hænder.
Klinger, I Strænge! og hjælper mig med
At vise, hvor Legen ender.

Drachmann.

2 c. Ragna.

O Ragna, hvor dog Tiden gaar:
Forleden var du fire Aar
Og dine Barneøine saa
Saa dybt paa mig, saa dunkelblaa.
Ind under Fjeldesiden graa,
Et Tjern, et drømmende jeg saa,
Hvori jeg fandt ingen Bund,
Da taled Tjernets Pigemund:
Hernede drømmer Livet selv;
Det næres af en rastløs Elv,
Det stiger langsomt, Aar for Aar,
Tilsidst en Huldre for dig staar!

O Ragna, hvor dog Tiden gaar;
Forleden var du fire Aar
Og dine Barneøine saa
Saa dybt paa mig, saa dunkelblaa.

Drachmann.

2 d. Mens jeg venter.

Vildgjæs, Vildgjæs i hvide Flokker
Solskinsveir.
Ællingen spanker i gule Sokker
Fine Klær.
Ro, ro til Fiskeskjær,
Lunt det er omkring Holmen her,
* Sjøen ligger saa stille.
Bro, bro Brille.

Løs dit Guldhaar og snør din Kyse,
Du min Skat.
Saa skal vi danse den lune, lyse
Juninat.
Vent, vent — til Sanktehans
Staar vort Bryllup med lystig Dans.
Alle Giger skal spille.
Bro, bro Brille.

Vug mig, vug mig du blanke Vove
Langt og let.
Snart gaar min Terne til Dans i Skove
Søndagsklædt.
Vug, vug i Drøm mig ind,
Hver tar sin saa tar jeg min,
Hør hvor Gigerne spille!
Bro, bro Brille.

Vilhelm Krag.

4 a. Gruss.

Leise zieht durch mein Gemüth
Liebliches Geläute,
Klinge, kleines Frühlingslied,
Kling' hinaus in's Weite.
Zieh' hinaus bis an das Haus,
Wo die Veilchen spriessen,
Wenn du eine Rose schaust,
Sag' ich lass' sie grüssen.

Heine.

4 b. Die vorschwiegene Nachtigall.

Unter den Linden, an der Haide
Wo ich mit meinem Trauten sass
Da mögt ihr finden, wie wir Beide
Die Blumen brachen und das Gras.
Vor dem Wald mit süssem Schall,
Tandaradai!
Sang im Thal die Nachtigall.

Ich kam gegangen zu der Aue,
Mein Liebster kam vor mir dahin,
Ich ward empfangen als hehre Fraue,
Dass ich noch immer selig bin
Ob er mir auch Küsse bot?

Tandaradei!

Seht, wie ist mein Mund so roth.

Wie ich da ruhte, wüsst' es Einer,
Behüte Gott, ich schämte mich.
Wie mich der Gute herzte, keiner
Erfahre das, als er und ich;
Und ein kleines Vögelein,

Tandaradei!

Das wird wohl verschwiegen sein.

Walter von der Vogelweide.

4 c. Lauf der Welt.

An jedem Abend geh' ich aus,
Hinauf den Wiesensteg.
Sie schaut aus ihrem Gartenhaus,
Es stehet hart am Weg.
Wir haben uns noch nie bestellt,
Es ist nur so der Lauf der Welt.

Ich weiss nicht, wie es so geschah,
Seit lange küsst' ich sie,
Ich bitte nicht, sie sagt nicht: ja,
Doch sagt sie: nein, auch nie.
Wenn Lippe gern auf Lippe ruht,
Wir hindern's nicht, uns dünkt es gut.

Das Lüftchen mit der Rose spielt,
Es fragt nicht: hast mich lieb?
Das Röschen sich am Thau kühl't,
Es sagt nicht lange: gieb!
Ich liebe sie, sie liebet mich,
Doch keines sagt: ich liebe dich!

Uhland.

6 a. Borte!

De sidste Gjæster
Vi fulgte til Grinden;
Farvellets Rester
Tog Nattevinden.

I tifold øde
Laa Haven og Huset,
Hvor Toner søde
Mig nys berused.

Det var en Fest kun
For Natten den sorte;
Hun var en Gjest kun,
Og nu er hun borte.

Ibsen.

6 b. Vandring i Skoven.

Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
En Stilhed Natten har,
En Deilighed, en Ensomhed,
Min søde Brud kom med!
I Bøgeskoven gaa vi to,
Der hvor Skovmærker gro.

I denne lyse, tause Nat,
Hos dig, min Verdens Skat,
Jeg er saa glad, saa salig glad,
Duft, friske Bøgeblad!
Syng, Nattegal, lys, Maane klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
Som Nattegalens Sang,
Saa dyb som Nattens stille Ro,
Her hvor Skovmærker gro,
Hvor maleriske Bøge staa,
Og vi ved Maanskin gaa:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

H. C. Andersen.

6 c. Til Norge.

Du er min Mor,
Jeg elsker dig,
Dermed er alting sagt!

Du fødte mig,
Du pleied mig,
Holdt om min Barndom Vagt.

Du er min Mor,
Jeg elsker dig,
Dermed er alting sagt!

J. Paulsen.

6 d. God Morgen!

Dagen er oppe, Glæden er tændt,
Mismodets Skyborg stormet og brændt,
Over de glødende Fjelde
Lyskogens Hærskarer tjelde:
„Oppe, oppe!“
Fugl i Lund,
„Oppe, oppe!“
Barnemund,
Oppe mit Haab med Solen.

Bjørnson.